

Още слѣдъ първитѣ гърмежи, опълченцитѣ скокнаха на крака. Всичкитѣ инстинктивно се заловиха за оръжието. Слѣдъ тежкия походъ, трѣбваше да се приведатъ пушкитѣ въ надлъженъ редъ и чистота, тъй като и тѣ вчера се бѣха търкаляли изъ прахътъ. На всички ни се струваше, че ей сега ще послѣдва заповѣдъ да вървимъ тамъ, отъ кждѣто, благодарение на разрѣдения утрененъ въздухъ, тъй ясно се чуваше бучението на топоветѣ. Едната само мисълъ, че е възможно всѣка минута да трѣгнемъ за бойното поле, ни привеждаше въ въсторгъ.

Чудна е наистина, човѣческата природа! Вчера уморени, оксърбени, отпаднали тѣломъ и духомъ, днесъ опълченцитѣ пакъ бѣха весели и засмѣни, пакъ бодри и забравили всички обидни думи. Впрочемъ, то бѣше естествено: топовнитѣ и пушечни гърмежи иматъ свойството да сплотяватъ и подчинени и началници въ едно цѣло. — Повтарямъ, всичкитѣ опълченци бѣха весели и радостни: вчерашнитѣ трагически картини, днесъ се прѣдставляваха съвършено въ комическа форма. Коего вчера бѣше за оплакване, днесъ добродушно се осмѣйваше.

Тукъ стана извѣстно за насъ, че на 10 Юний рускитѣ войски биле минали Дунава при Галацъ — Мачинъ, като въ сѣщия день била издадена отъ императора къмъ българския народъ слѣдующата прокламация:

„Българи,

Моитѣ войски прѣминаха Дунава и встѣпватъ сега въ вашата земя, гдѣто вече не веднѣжъ сѣ се били за облегчението бѣдната участъ на християнитѣ отъ Балканския Полуостровъ. Слѣдвали неуклонно древното историческо прѣдание, винаги черпили нови сили въ завѣтното единомислие на цѣлия православенъ руски народъ, моитѣ прародители успѣли въ миналитѣ години съ своето влияние и оръжие послѣдователно да обезпечатъ участъта на Сърбия и Румѣния, като извикали тия народи къмъ новъ политически животъ. Врѣмето и обстоятелствата не сѣ изгладили онова съчувствие, което Руссия е хранила къмъ своитѣ едновѣрци на истокъ. И сега тя съ сѣщото благоволение и любовъ се отнася къмъ всичкитѣ многочисленни членове на великото християнско семейство на истокъ. На храбрата моя войска, прѣдвождана отъ моя любезенъ братъ, Великия Князь Николай Николаевичъ, съ моето повелѣние е възложено да огради на вѣки вашата народностъ и да ви обезпечи